

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/124/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115210356
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Pastieriková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1115210356.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej v právnej veci žalobcu: RAFEX s.r.o. "v likvidácii", 943 42 Šarkaň, IČO: 31 428 266, zastúpený: ADVOKA, s.r.o., Komárnická 36, 821 02 Bratislava, IČO: 44 449 615, proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné nám. 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 33Cb/88/2015-187 zo dňa 5.4.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č.k. 33Cb/88/2015-187 zo dňa 5.4.2018
p o t v r d z u j e .

Žalovaný nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) žalobu zamietol a žalobcu zaviazal nahraďiť žalovanému 100 % trov konania, o ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

Súd vec právne posúdil podľa ustanovení čl. 46 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky, § 1, § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 255, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 14.04.2015 domáhal od žalovaného zaplata sumy 4.500 eur, ako i nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku na náhrady škody vo výške 202,86 eur. Uviedol že právny predchodca žalobcu - samostatne hospodáriaci roľník Y. M. bol žalobcom v konaní o zaplataenie dlžnej sumy vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 45 Cb 33/2005, žalovaným v tomto konaní bola firma LEVICKÉ MLIEKÁRNE a.s.. Namietal, že Okresný súd Bratislava III od decembra 2004 do januára 2009 bol výrazne procesne neefektívny, pracoval nesústredene, nekoncepčne a liknavo a rozhodol až 27.01.2009 v neprospech Y. M.. Y. M. informoval podaním zo dňa 16.02.2009 súd, že svoje pohľadávky postúpil na žalobcu v tomto konaní a požiadal o zámenu svojho účastníctva. Y. M. sa voči rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 45Cb/33/2005 zo dňa 27.01.2009 odvolal podaním zo dňa 03.03.2009 a riešenie urgoval listom zo dňa 16.10.2009 a 08.12.2009, pričom z odpovede podpredsedu Krajského súdu v Bratislave vyplýva, že Krajský súd v Bratislave nerozhodol ani o spoločnom návrhu sťažovateľa RAFEX a Y. M. na zámenu žalobcu. Zdôraznil, že táto situácia pretrvávala až do 11.01.2010, potom Krajský súd v Bratislave rozsudkom 1Cob/209/2009 zo dňa 09.09.2010 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Poukázal na to, že ten istý Krajský súd v Bratislave rozsudkom 2 Cob 139/2009 z 04.05.2010 v zhodnej kauze rozhodol v prospech žalobcu, rovnako tak urobil rozsudkom 2 Cob 242/2009, 2 Cob 243/2009 zo dňa 11.05.2010. Zdôraznil, že v konaní o dovolaní žalobcu Najvyšší súd SR rozsudok Krajského

súdu v Bratislave 1 Cob 209/2009 z 09.09.2010 zrušil rozhodnutím 5 Obdo 43/2012 z 19.09.2013. Ďalej uviedol, že v apríli 2011 bola na podnet spoločnosti Levické mliekarny voči žalobcovi začatá exekúcia vedená na Okresnom súde Nové Zámky pod číslom 4 Er 183/2011, voči upovedomeniu o začatí exekúcie podal žalobca námietky a súčasne požiadal o odklad exekúcie, o ktorom nebolo v zákonnej lehote rozhodnuté, až dňa 11.08.2014 bolo žalobcovi zo strany Okresného súdu v Nových Zámkach vydané uznesenie o zastavení exekúcie. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5 Obdo 43/2012 z 19.09.2013 žalobca považoval za splnenie podmienky podľa § 6 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Poukázal na to, že skoro 6 rokov neefektívneho procesu o pohľadávkach Y. M. ako aj viac ako dva roky nezákonne vedenej exekúcie voči žalobcovi viedli najmä k tomu, že žalobca nedosiahol legitímne očakávaný prínos, musel sa brániť voči spomenutým nezákonnostiam, ba protiústavnostiam. Okrem toho nezákonné, ba protiústavné a celkovo neefektívne súdne konanie na Okresnom súde Bratislava III, Krajskom súde v Bratislave a Okresnom súde Nové Zámky vyvolalo kritickú situáciu na strane žalobcu. Namietal, že súdy nepôsobili zmierlivo, nezabezpečovali spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov, nevychovávali ich k zachovávaniu zákonov, k čestnému plneniu povinností a k úcte k právam iných osôb, žalobca namiesto toho, aby v primeranom čase inkasoval pohľadávky ako oprávnený subjekt, nielenže peniaze nedostal, ale dokonca bol od apríla 2011 do augusta 2014 nezákonne a protiústavne vystavený ťažkostiam povinnej osoby. Žalobca uviedol, že mu vznikla škoda - nemajetková ujma, kedy čiastka 4.500 eur predstavuje primerané, spravodlivé zadostučinenie za nemajetkovú ujmu, ktorú v priebehu obdobia viac ako troch kalendárnych rokov utrpel. Žalobca ďalej uviedol, že si splnil povinnosť predložiť žalovanému na predbežné prerokovanie podľa § 15 zákona 514/2003 Z.z. nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave a následný nesprávny úradný postup Okresného súdu v Nových Zámkach, reakcia žalovaného bola negatívna. Podaním doručeným súdu dňa 01.07.2015 sa vyjadril žalovaný. Z obsahu podania však vyplýva, že dané vyjadrenie sa nevzťahuje k žalobe, ktorá je predmetom tohto konania. Podaním doručeným súdu 21.12.2015 sa vyjadril žalobca. Vo svojom podaní okrem iného poukazoval na skutočnosť, že vec bola pridelená do oblasti obchodných sporov. Podaním doručeným súdu 15.03.2016 sa vyjadril zástupca žalobcu, zotrval na doterajších tvrdeniach a mal za to, že nárok žalobcu je riadne preukázaný, došlo k nezákonnému rozhodnutiu zo strany Krajského súdu v Bratislave, žalobcovi nebola poskytnutá súdna ochrana v spravodlivom procese, vznikla mu priama škoda v dôsledku kontraproduktívne vynaložených nákladov na vedenie sporu na pôde Najvyššieho súdu SR a škoda bola jednoznačne a priamo spôsobená nezákonnou činnosťou Krajského súdu v Bratislave. Podaním doručeným súdu dňa 25.10.2016 zástupca žalobcu doplnil žalobu. Podaním doručeným súdu dňa 29.11.2016 a 06.04.2017 sa vyjadril zástupca žalobcu. Vo svojom podaní pripojil analýzu otázky eurokonformného výkladu zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Podaním doručeným súdu 25.05.2017 sa vyjadril žalovaný. Konštatoval, že v uvedenom prípade došlo síce k zrušeniu právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č.k. 1Cob/209/2009-411, avšak rozhodnutie nebolo zrušené pre jeho nezákonnosť, ale výlučne z dôvodu pochybenia súdu pri vyhodnotení námietky zaujatosti vznesenej žalobcom voči predsedníčke senátu odvolacieho súdu. Mal za to, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave nemožno považovať z materiálneho hľadiska za nezákonné, ktoré by bolo spôsobilé byť právnym titulom žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody. Čo sa týka nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky v rámci exekučného konania 4 Er 183/2011 uviedol, že zo sťažnostného spisu Spr 1551/14 vyplýva, že predseda Okresného súdu Nové Zámky odpovedal na sťažnosť žalobcu podaním zo dňa 9.6.2014, v ktorom vyhodnotil sťažnosť žalobcu ako čiastočne opodstatnenú. Podľa žalovaného takéto vyhodnotenie sťažnosti nemožno považovať za relevantné konštatovanie príslušného orgánu, že v konaní došlo k nesprávne úradnému postupu zo strany orgánu verejnej moci, na základe ktorého je možné v tomto konaní ustáliť jeho existenciu a rozsah. Uviedol, že súd konajúci o náhrade škody nemá právomoc posudzovať správnosť úradného postupu iného súdu, keďže by tým prišlo k zásahu do princípu inštančnosti v súdnictve. Ďalej mal za to, že nemožno prisvedčiť záveru o existencii nemajetkovej ujmy na strane žalobcu z dôvodu, že žalobca je právnickou osobou nachádzajúcou sa v likvidácii, vzhľadom k čomu je nemožné hovoriť o akejkoľvek „osobnej integrite“, či o „psychickom stave“ a žalobca nezdôvodnil ani nepreukázal, že by na jeho strane došlo k poškodeniu dobrého mena a povesti. Poukázal na to, že žalobca žiadnym spôsobom nediferencuje medzi existenciou dvoch právnych titulov a dvoch orgánov verejnej moci, ktoré mali škodu spôsobiť a vznik požadovanej škody paušalizuje na oba právne tituly bez rozdielu. Konštatoval, že náklady vynaložené na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nie

sú uplatniteľnou položkou v podobe škody vzniknutej v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci.

V podaní doručenom súdu dňa 27.06.2017 zástupca žalobcu vyjadril nesúhlasil s argumentáciou žalovaného, považoval ju len za snahu odvrátiť zodpovednosť verejnej moci za nezákonnosť justície. Podaním doručeným súdu 19.07.2017 zástupca žalobcu doložil rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 C 101/2012 zo dňa 25.04.2017 a podaním doručeným súdu dňa 12.09.2017 rozsudok sp. zn. 3 C 49/2015.

Ohľadom žalobcom tvrdených prieťahov v konaní súd uviedol, že pri uplatnenom nároku na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu v prvom rade je potrebné zistiť, aké sú výsledky vybavenia sťažnosti na prieťahy v súdnom konaní, žalobca musí preukázať predpoklady vzniku náhrady škody, a to existenciu nezákonného rozhodnutia či postupu a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Poukázal na to, že v uvedenom prípade nebolo preukázané, že boli prerokované nejaké sťažnosti na prieťahy v súdnom konaní, nebolo preukázané, že bolo vedené disciplinárne konanie proti sudcovi a vo veci nie je vydané ani rozhodnutie predsedu príslušného súdu či Ústavného súdu SR. Ďalej uviedol, že nesprávny úradný postup nemôže byť v konaní preukazovaný všeobecným súdom, pričom na určenie nesprávneho úradného postupu musí byť príslušné rozhodnutie Ústavného súdu, resp. disciplinárne rozhodnutie predsedu okresného súdu v prípade prieťahu v súdnom konaní a keď nie je Ústavným súdom konštatované porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočného prieťahu, potom neexistuje ani zákonný predpoklad na prejednanie žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Súd mal ďalej za to, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 209/2009 zo dňa 09.09.2010, ktoré bolo rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obdo 43/2012 zo dňa 19.09.2013 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie, nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie v zmysle zákona 514/2003 Z.z., ktoré môže byť spôsobilým právnym titulom nároku na náhradu škody. Uviedol, že nie každé zrušené rozhodnutie je nezákonným rozhodnutím. Poukázal na to, že právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave 1 Cob/209/2009-411 bolo zrušené z dôvodu pochybenia súdu pri vyhodnotení vznesenej námietky zaujatosti. Z materiálneho hľadiska uvedené rozhodnutie súd nepovažoval za nezákonné, o čom svedčí aj skutočnosť, že následne bolo vydané Krajským súdom v Bratislave 3 Cob 2/2014-628 rozhodnutie, ktorým (rovnako ako rozhodnutím 1 Cob 209/2009 - 411) bol rozsudok Okresného súdu Bratislava III 45 Cb 33/2005 potvrdený, konanie o dovolaní bolo následne rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III zo dňa 21.10.2014 zastavené. Zdôraznil, že rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave deklarovali existujúci stav, nekonštituovali nový právny stav, išlo o rozhodnutia, ktorými sa len z dôvodu právnej istoty potvrdila určitá skutočnosť, ktorá už reálne existovala. Mal preto za to, že ak sa na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava III vydaného v konaní 45 Cb 33/2005 (po jeho potvrdení Krajským súdom v Bratislave v konaní 1 Cob 209/2009) viedla na Okresnom súde v Nových Zámkoch exekúcia, táto nemohla byť nezákonná, keď následne aj rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave 3 Cob 2/2014-628 bol rozsudok Okresného súdu Bratislava III potvrdený.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Napadnutý rozsudok považoval za chybný, nezákonný, vzniknutý skreslením, resp. nepochopením dvoch premís, a to jednak, že esenciou predmetnej žaloby je aspekt nezákonnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/209/209 zo dňa 09.09.2010 a jednak v rovine, kde súd bagatelizuje zrušenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/209/2009 zo dňa 09.09.2010 nie je smerodajný názor súdu uvedený v bode 98. napadnutého rozsudku. Bol toho názoru, že súd nevnímal a nepochopil význam uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/43/2012 zo dňa 19.09.2013 a v tejto súvislosti poukázal na Nález sp. zn. IV. ÚS 159/2012 zo dňa 03.07.2012. Poukázal aj na legitímne očakávania na strane žalobcu vzhľadom na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Cob/242/2009, 2Cob/243/2009 zo dňa 11.05.2010. Zdôraznil, že tento spor je o náhrade škody za nemateriálnu ujmu, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku skoro štyri roky vedeného exekučného procesu na báze nezákonného súdneho titulu. Poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010. Žalobca ďalej namietal, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, lebo súd nerozhodoval v súlade s jeho právom na súdnu ochranu a spravodlivý proces, nezohľadnil ním predkladané a verifikovateľne správne argumenty a nevysporiadal sa faktograficky i práve korektnými dôkazmi predkladanými a produkovanými pred súdom. Poukázal na § 220 ods. 2 CSP a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 134/2011 zo dňa 27.11.2012. Mal za to, že takýto

postup súdu súčasne zakladá aj porušenie jeho práva žalobcu na súdnu ochranu a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 156/2006, III. ÚS 331/2004, II. ÚS 174/2004, IV. ÚS 159/2012, I. ÚS 114/2008, II. ÚS 102/04 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/134/2011 zo dňa 27.11.2012. V hmotnoprávnej rovine zopakoval, že napadnutý rozsudok je výsledkom dezinterpretovania situácie a ide o nepripustné popretie práv žalobcu. V tomto smere poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 243/2007 a III. ÚS 391/2009, nález Ústavného súdu ČR sp. zn. PL. ÚS. 33/1997 a IV. ÚS. 283/2000. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. ak odvolací súd dospeje k záveru, že nie sú dané podmienky na zrušenie rozhodnutia, aby napadnutý rozsudok zmenil a aby rozhodol v intenciách žalobného petitu a súčasne, aby zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi trovy prvoinštančného i odvolacieho konania.

3. Ďalšie vyjadrenie nebolo podané.

4. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok č.k. 33Cb/88/2015-187 zo dňa 05.04.2018 je potrebné potvrdiť ako vecne správny.

5. Podľa čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

6. Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

7. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

8. Podľa čl. 46 ods. 4 Ústavy SR, podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

9. Podľa § 1 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), tento zákon upravuje

- a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,
- b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len "územná samospráva") za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
- c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

10. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

11. Podľa § 3 ods. 2 zákona 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

12. Podľa § 5 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

13. Podľa § 6 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým

bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

14. Podľa § 9 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

15. Podľa § 9 ods. 2 zákona 514/2003 Z.z., pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

16. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 513/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

17. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 513/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

18. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 513/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

19. Podľa § 18 ods. 3 druhá veta zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

20. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

21. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

22. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 33Cb/88/2015-187 zo dňa 05.04.2018, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalobca neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

23. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal nahradenia škody za nemajetkovú ujmu, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia konajúcich

súdov. Podstatou argumentácie žalobcu v tomto konaní je nesprávnosť úradného postupu a prietahov spôsobených Okresným súdom Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 45 Cb 33/2005, Krajským súdom v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 209/2009 a Okresným súdom Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 183/2011 a zároveň (najmä s poukazom na odvolanie žalobcu) aspekt nezákonnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 209/2009 zo dňa 09.09.2010.

24. Ohľadom argumentácie žalobcu týkajúcej sa nesprávnosti úradného postupu konajúcich súdov odvolací súd uvádza nasledovné. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že žalobca žiadnym spôsobom nediferencuje medzi existenciou dvoch právnych titulov a dvoch orgánov verejnej moci (Krajský súd v Bratislave v konaní sp. zn. 1 Cob 209/2009 a Okresný súd Nové Zámky v konaní sp. zn. 4 Er 183/2011), ktoré mali škodu spôsobiť a vznik požadovanej škody paušalizuje na oba právne tituly bez rozdielu. Bez ohľadu na uvedenú skutočnosť, smerodajným v danej veci je ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. V danom prípade však uvedený zákonný predpoklad, resp. právny podklad pre rozhodnutie súdu v tomto konaní absentuje. V konaní nebolo preukázané, že bola prerokovaná sťažnosť voči postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 209/2009, nebolo preukázané, že by bolo vedené disciplinárne konanie proti sudcovi a nie je daná ani existencia potrebného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva či Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie v bode č. 95 a 96 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého nesprávny úradný postup nemôže byť v konaní preukazovaný všeobecným súdom a v uvedenom prípade nie je súd prvej inštancie oprávnený ako predbežnú otázku riešiť zistenie takéhoto prietahu, ktorý by zakladal zodpovednosť žalovaného za škodu z titulu nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v prietahoch v konaní. V tomto smere odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 383/2015 zo dňa 23.06.2015, podľa ktorého „Nespochybniteľný je aj záver konajúcich súdov, že súd v konaní o náhradu škody nie je príslušný preskúmať správnosť procesného postupu súdu, resp. právne názory súdu vyslovené v jeho rozhodnutiach.“ Vo vzťahu k žalobcom predloženým rozhodnutiam odvolací súd uvádza, že tieto riešili skutkovo odlišné situácie. Krajský súd v Trnave v rozhodnutí č.k. 25Co/45/2017-165 zo dňa 09.05.2018 vychádzal z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu v konaní sp. zn. III. ÚS 158/2014 zo dňa 01.10.2014, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo základné právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Rovnako v rozhodnutí Okresného súdu Levice č.k. 6C/185/2016-250 zo dňa 13.11.2017, ktorým priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 1.000 eur, konajúci súd vychádzal z nálezu Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 764/2014-42 zo dňa 04.03.2015, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval porušenie základného práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Na základe uvedeného je zrejmé, že oba prípady sa od prejednávanej veci odlišujú existenciou právneho podkladu (rozhodnutie ústavného súdu SR, ktorým konštatoval porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov), na základe ktorého súdy priznali žalobcom uplatnenú náhradu škody a nemajetkovej ujmy.

25. Žalovaný v odvolaní akcentoval aspekt nezákonnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 209/2009 zo dňa 09.09.2010, ktorý bol zrušený rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obdo 43/2012 zo dňa 19.09.2013. Odvolací súd sa v tomto smere stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že nemal preukázané tvrdenie žalobcu, že v uvedenom konaní bolo vydané nezákonné rozhodnutie, ktorým malo byť rozhodnutie č.k. 1 Cob 209/2009-411 zo dňa 09.09.2010. Jedným zo základných predpokladov podľa ustanovenia § 6 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. pre úspešné uplatnenie náhrady škody pre nezákonnosť je okrem existencie rozhodnutia a podania opravného prostriedku zo strany oprávnenej osoby, aj rozhodnutie, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť. Žalobca namietal tvrdenie súdu, že „nie každé rozhodnutie je nezákonným rozhodnutím“. Odvolací súd poukazuje na okolnosti posudzovaného prípadu, keď došlo rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obdo 43/2012 zo dňa 19.09.2013 k zrušeniu právoplatného

rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 Cob 209/2009-411 zo dňa 09.09.2010. Na tomto mieste je však potrebné zdôrazniť, že uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave bolo zrušené z dôvodu pochybenia súdu pri vyhodnotení vznesenej námietky zaujatosti sudcu. Následne po zrušení rozhodnutia Najvyšším súdom SR a vrátení veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, Krajský súd v Bratislave rozhodnutím č.k. 3 Cob 2/2014-628 napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 45Cb/33/2005-252 zo dňa 27.01.2009 potvrdil (rovnako ako rozhodnutím č.k. 1 Cob 209/2009-411 zo dňa 09.09.2010), pričom konanie o dovolaní bolo následne rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III zo dňa 21.10.2014 zastavené. Odvolací súd sa vzhľadom na uvedené stotožnil s názorom súdu, že predmetné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 Cob 209/2009-411 zo dňa 09.09.2010 z materiálneho hľadiska nemožno považovať za nezákonné, a preto nemôže byť spôsobilým právnym titulom nároku na náhradu škody. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 103/2011 zo dňa 30.04.2013, kde v právnej vete uviedol, že „Nezákonnosť rozhodnutia môže byť tak rozmanitá, že jeho zovšeobecnené vyjadrenie v definícii ako i zovšeobecňujúci popis naráža na neprekonateľné prekážky. Preto otázka, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa bude vždy posudzovať so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.“ Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti posudzovaného prípadu, kedy nešlo o nesprávne právne posúdenie v predmetnom rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave, a toto nebolo z materiálneho hľadiska rozhodnutím nezákonným, odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 Cob 209/2009-411 zo dňa 09.09.2010 nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a preto nemôže byť spôsobilým právnym titulom nároku na náhradu škody.

26. Nad rámec vyššie uvedeného odvolací súd poukazuje na to, že žalobca vo svojich podaniach dôsledne neodlišuje medzi náhradou škody a nemajetkovou ujmom, a tieto pojmy v konaní nedôsledne zamieňa. Odvolací súd zdôrazňuje, že aj v prípade, ak by sme, napriek vyššie uvedenému, pripustili záver, že Krajským súdom v Bratislave bolo vydané nezákonné rozhodnutie, nemalo by to za následok odlišný výrok súdu v tomto konaní. Nezákonné rozhodnutie je len jedným z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Okrem toho žalobca musí preukázať vznik škody a príčinnú súvislosť (kauzálny nexus) medzi konaním, ktoré viedlo ku vzniku škody a samotnou škodou. Žalobca však neunesol dôkazné bremeno pri preukazovaní, že mu namietaným rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave vznikla škoda, t.j. nepreukázal vznik a výšku škody. Naopak, žalobca údajne vzniknutú škodu charakterizoval len v hypotetickej rovine, čo v žiadnom prípade nemožno považovať za dostačujúce. Žalobca uplatnený nárok na náhradu škody, ktorý mu mal vzniknúť v dôsledku nezákonného rozhodnutia, relevantným spôsobom nešpecifikoval, dostatočne neuviedol aký negatívny dopad malo mať na neho namietané nezákonné rozhodnutie, a svoje tvrdenia riadne nepreukázal. Rovnako v konaní neboli preukázané predpoklady vzniku nemajetkovej ujmy na strane žalobcu v zmysle § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 513/2003 Z.z., žalobca dostatočným spôsobom nevysvetlil následok (ujmu) vo svojej osobnostnej sfére a na konkrétnych skutkových okolnostiach nepreukázal, že ujma mu skutočne vznikla. Okrem toho je otázna aj existencia príčinnej súvislosti medzi konaním, ktoré viedlo ku vzniku škody (nemajetkovej ujmy) a samotnou škodou (nemajetkovou ujmom). V takomto prípade by bol namieste záver súdu o zamietnutí žaloby pre neunesenie dôkazného bremena.

27. Odvolací súd vo vzťahu k žalobcom uplatneným nákladom spojeným s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody vo výške 202,86 eur dodáva, že v zmysle § 18 ods. 3 druhej vety zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Žalobcovi preto nevznikol nárok na túto časť uplatneného nároku.

28. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd tiež pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 97/97).

29. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na

tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

30. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 33Cb/88/2015-187 zo dňa 05.04.2018 potvrdil ako vecne správny.

31. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne nevznikli.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).